

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: CV

Svarande: DU

Avgörande

Artikel 10 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 och artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet, ska tolkas så, att i ett sådant fall som det i det nationella målet, där ett barn som hade hemvist i en medlemsstat olovligen har bortförs till en annan medlemsstat av en av sina föräldrar, är domstolarna i denna andra medlemsstat inte behöriga att pröva en talan om vårdnad eller en talan om fastställelse av underhåll beträffande barnet, i avsaknad av uppgifter om att den andra föräldern har godtagit bortförandet eller inte har ingett någon begäran om att barnet ska återlämnas.

⁽¹⁾ EUT C 152, 30.4.2018.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Ítéltábla (Ungern) den 18 januari 2018 –
Ottília Lovasné Tóth mot ERSTE Bank Hungary Zrt.**

(Mål C-34/18)

(2018/C 240/13)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Fővárosi Ítéltábla

Parter i det nationella målet

Kärande: Ottília Lovasné Tóth

Svarande: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska punkt 1 q i bilagan till direktiv [93/13] ⁽¹⁾ tolkas på så sätt att den, i egenskap av unionsrättslig bestämmelse som utgör tvingande rätt, generellt förbjuder (och gör det onödigt att göra efterföljande prövningar) att en långivare ålägger en gäldenär som har ställning som konsument ett avtalsvillkor, i form av ett allmänt villkor som inte har varit föremål för individuell förhandling, vars mål eller konsekvens är att omvända bevisbördan?
- 2) Om det är nödvändigt att med stöd av punkt 1 q i bilagan till direktiv [93/13] pröva avtalsvilkorets mål eller konsekvens, kan då utövandet av konsumenternas rättigheter anses förhindras av ett avtalsvillkor
 - enligt vilket en gäldenär som har ställning som konsument har välgrundade skäl att tro att han eller hon ska fullgöra avtalet i sin helhet, vilket innefattar alla villkor i det, på det sätt och i den utsträckning som långgivaren har föreskrivit, även om gäldenären är övertygad om att den prestation som långgivaren kräver helt eller delvis inte är utkrävbar, eller
 - vars konsekvens är att konsumentens tillgång till en tvistlösningsmetod som bygger på rättvisa förhandlingar begränsas eller utesluts, på grund av att det är tillräckligt för långgivaren att åberopa detta avtalsvillkor för att tvisten ska anses avgjord?

- 3) Om det ska avgöras huruvida de avtalsvillkor som räknas upp i bilagan till direktiv [93/13] är oskäliga mot bakgrund av kriterierna i artikel 3.1 i direktivet, ska då kravet i artikel 5 i direktivet på att villkor ska vara klart och begripligt formulerade anses vara uppfyllt i fråga om ett avtalsvillkor som har betydelse för konsumentens beslut rörande fullgörelsen av avtalet, rörande lösningen av tvister med långivaren genom förfaranden i eller utanför domstol eller rörande utövandet av rättigheter, när villkoret visserligen rent grammatiskt är tydligt formulerat, men dess rättsverkningar bara kan fastställas genom tolkning av nationella bestämmelser, med avseende på vilka det inte fanns någon enhetlig rättspraxis när avtalet ingicks och med avseende på vilka det inte heller har utvecklats någon praxis under de efterföljande åren?
- 4) Ska punkt 1 m i bilagan till direktiv [93/13] tolkas på så sätt att ett avtalsvillkor som inte har varit föremål för individuell förhandling även kan anses oskäligt när det ger den part som har ingått avtal med konsumenten rätt att ensidigt avgöra huruvida konsumentens prestation uppfyller villkoren i avtalet och när konsumenten erkänner att han eller hon är bunden av det redan innan avtalsparterna har tillhandahållit någon prestation?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

Överklagande ingett den 22 februari 2018 av Tulliallan Burlington Ltd av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 6 december 2017 i mål T-120/16, Tulliallan Burlington Ltd mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

(Mål C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Tulliallan Burlington Ltd (TBL) (ombud: A. Norris, Barrister)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen, i vilken tribunalen ogillade Tulliallan Burlingtons talan om ogiltigförklaring av överklagadenämndens beslut,
- ogiltigförklara överklagadenämndens beslut, och i andra hand, återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta EUIPO att och Burlington Fashion GmbH att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden (TBL) har överklagat tribunalens dom och anført att den är behäftad med följande fall av felaktig rättstillämpning:

- 1) Åsidosättande av artikel 8.5 i förordning 2017/1001 ⁽¹⁾

- a) Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den underlät att konstatera något om "samband".